

— Де стресни се, де! Какъв си се отпусналъ такъв? Хайде ставай да те водимъ.

Чичо Нанчо съ усилие се облѣче, но трѣбваше да поседне, за да си почине.

— Значи... гдето ще се рече, азъ съмъ пакъ на старото мѣсто, ха?

— Е, че нѣма да те лъжемъ я!

— И туй за туй вече, ха? Никой нѣма да ме мѣсти?

Тъ отидоха въ общината, влѣзоха въ канцеларията и, за голѣма веселостъ на колегитѣ, чичо Нанчо бѣше заведенъ тържествено на старото му мѣсто — всрѣдъ царството на пепелницата, перодръжката и нѣколкото кжсчета червенъ воськъ.

Той седна на мѣстото си, разбитъ отъ слабостъ и цѣлъ потресенъ отъ радостъ, провѣри дали сж на масата старитѣ му приятели—предметитѣ — и се усмихна. Следъ малко притегли недошитото дѣло и съши две преписки. По тоя начинъ успѣ да лепне между устнитѣ си всегашното парченце конецъ. Но не му се работѣше още. Той обърна глава и вторачи погледъ презъ прозореца. Лястовичка се стрелна къмъ кубето на „св. Никола“, акациитѣ весело развѣваха вейки насамъ нататъкъ, по улицитѣ се движеха бързаци минувачи, които изглеждаха весели и пѣргави, а небето синьо, чисто, свѣтло... сякашъ, още малко и по него ще се понесатъ хубави бѣлокрили ангели...

Чичо Нанчо въздъхна, отдрѣпна глава и я отпусна на лакътъ върху масата си. Нѣщо въ гърдитѣ му трепна. Силитѣ му изведнажъ го напуснаха.

— Какво има, чичо Нанчо — попита нѣкой неспокойно.

— Нищо... нищо... ще си подрѣм... подрѣмна мѣничко.

Въ мигъ всички го заградиха и задърпаха.

Той подигна глава :

— Не се бойте! Нѣма да умра! Не-е-е! Азъ се само уморихъ и искамъ да си почина! Рахатъ бждете!

И пакъ отпусна глава на лакътъ.